

Τι είναι Αλήθεια; - Αριθμός Τέσσερα

Ας μη ταράττεται η Καρδιά Σας

Jeff Pippenger

2023-09-09

Στην αρχή της Μιλλεριτικής ιστορίας, το 1798, αποσφραγίσθηκε το όραμα του ποταμού Ουλάι στο βιβλίο του Δανιήλ, παράγοντας αύξηση γνώσεως που δοκίμασε και φανέρωσε δύο τάξεις προσκυνητών. Το όραμα του Ουλάι αντιπροσωπεύει το εσωτερικό μήνυμα για τον λαό του Θεού, όπως αυτός αντιπροσωπεύεται από τις επτά εκκλησίες της Αποκάλυψης, στα κεφάλαια δύο και τρία. Στο τέλος της προφητικής ιστορίας που άρχισε το 1798, στη συνάθροιση του στρατοπέδου στο Exeter από 12–17 Αυγούστου 1844, το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου αποσφραγίσθηκε, όταν ο Λέων της φυλής του Ιούδα απέσυρε το χέρι Του από μια κεκρυμμένη αλήθεια, γεγονός που παρήγαγε αύξηση γνώσεως η οποία δοκίμασε και φανέρωσε δύο τάξεις προσκυνητών.

Το 1989, όταν, όπως περιγράφεται στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, εδάφιο σαράντα, οι χώρες που αντιπροσώπευαν την πρώην Σοβιετική Ένωση παρασύρθηκαν από τον παπισμό και τις Ηνωμένες Πολιτείες, η όραση του ποταμού Χιδδέκελ στο βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίσθηκε, επιφέροντας αύξηση γνώσεως, η οποία δοκίμασε και φανέρωσε δύο τάξεις προσκυνητών. Η όραση του Χιδδέκελ αντιπροσωπεύει το εξωτερικό μήνυμα των εχθρών του λαού του Θεού, όπως παριστάνεται από τις επτά σφραγίδες στο βιβλίο της Αποκαλύψεως. Στο τέλος της προφητικής ιστορίας που άρχισε το 1989, με έναρξη τις τελευταίες δύο εβδομάδες του Ιουλίου 2023, ο Λέων της φυλής του Ιούδα άρχισε τη διαδικασία αποσφραγίσεως του μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου, απομακρύνοντας το χέρι Του από μία κεκρυμμένη αλήθεια, πράγμα που επιφέρει αύξηση γνώσεως, η οποία δοκιμάζει και τελικώς θα φανερώσει δύο τάξεις προσκυνητών ανάμεσα στον λαό του Θεού.

Στο πρώτο εδάφιο του δέκατου τετάρτου κεφαλαίου του Ιωάννη, ο Χριστός ενθαρρύνει τους μαθητές να μη ταράττεται η καρδιά τους.

Ας μη ταράττεται η καρδιά σας· πιστεύετε στον Θεό, πιστεύετε και σε μένα. Ιωάννης 14:1.

Μέσα σε λίγες ώρες ο Χριστός συνελήφθη και λίγο αργότερα σταυρώθηκε, ετάφη και αναστήθηκε. Αφού αναλήφθηκε προς τον Πατέρα, επέστρεψε στους μαθητές Του.

Και ενώ αυτοί ελάλουν ταύτα, ο ίδιος ο Ιησούς εστάθη εν μέσω αυτών και λέγει προς αυτούς· Ειρήνη υμίν. Εκείνοι δε, καταληφθέντες από τρόμο και φόβο, ενόμιζαν ότι έβλεπαν πνεύμα. Και είπε προς αυτούς· Διά τι είσθε τεταραγμένοι; και διά τι αναβαίνουν διαλογισμοί εις τας καρδίας σας; Λουκάς 24:36–38.

Η πρώτη απογοήτευση σε μια γραμμή μεταρρύθμισης συμβαίνει όταν ο λαός του Θεού λησμονεί μια αλήθεια που είχε προηγουμένως αποκαλυφθεί. Οι μαθητές είχαν λησμονήσει εκείνο που ο Ιησούς τους είχε πει λιγότερο από μία εβδομάδα πριν, προτού ο φόβος και η απογοήτευσή τους εκδηλωθούν κατά την κρίση του σταυρού. Την πρώτη απογοήτευση ακολουθεί μια περίοδος

αναμονής, η οποία στην παραβολή των δέκα παρθένων παριστάνεται με την απουσία του Νυμφίου. Ο Ιησούς είχε πει ευθέως στους μαθητές ότι πήγαινε προς τον Πατέρα Του, αλλά θα επέστρεφε. Η πρόγνωση που είχε παράσχει στους μαθητές δεν τους εμπόδισε από το να κατακυριευθούν από την κρίση. Στο πλαίσιο της παραβολής των δέκα παρθένων, η κρίση είναι το σημείο όπου ο χαρακτήρας εκδηλώνεται, αλλά ουδέποτε αναπτύσσεται. Ο Ιησούς είχε εκλέξει και χειροτονήσει τους μαθητές, και τους είχε αναγγείλει αυτήν ακριβώς την αλήθεια πριν από την κρίση.

Δεν με εκλέξατε εσείς, αλλά εγώ σας εξέλεξα, και σας διόρισα, ώστε να υπάγετε και να φέρετε καρπό, και ο καρπός σας να μένει· ώστε ό,τι κι αν ζητήσετε από τον Πατέρα εν τω ονόματί μου, να σας το δώσει. Ιωάννης 15:16.

Ωστόσο, παρότι είχαν εκλεγεί, αυτό δεν τους εμπόδισε να καταβληθούν από την κρίση.

«Ο χαρακτήρας αποκαλύπτεται σε καιρό κρίσεως. Όταν η σπουδαία φωνή ανήγγειλε κατά το μεσονύκτιον: “Ίδού, ο νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις απάντησιν αυτού”, οι κοιμώμενες παρθένοι εξυπνήθησαν από τον ύπνον των, και εφάνη ποίες είχαν προβεί εις προετοιμασίαν διά το γεγονός. Αμφότερα τα μέρη ευρέθησαν απροετοίμαστα ως προς την αιφνιδίασιν, αλλά το μεν ήτο προητοιμασμένον διά την ανάγκην της ώρας, το δε ευρέθη χωρίς προετοιμασίαν. Ο χαρακτήρας αποκαλύπτεται από τας περιστάσεις. Αι έκτακτοι περιστάσεις φέρουν εις φως το αληθινόν μέταλλον του χαρακτήρος. Κάποια αιφνιδια και απροσδόκητη συμφορά, πένθος ή κρίσις, κάποια απρόβλεπτος ασθένεια ή οδύνη, κάτι που φέρει την ψυχήν πρόσωπον προς πρόσωπον με τον θάνατον, θα αναδειξεί την αληθινήν εσωτερικήν ποιότητα του χαρακτήρος. Θα καταστή φανερόν εάν υπάρχει ή όχι πραγματική πίστις εις τας υποσχέσεις του λόγου του Θεού. Θα καταστή φανερόν εάν η ψυχή στηρίζεται από την χάριν, εάν υπάρχει έλαιον εν τω αγγείω μετά της λαμπάδος.»

«Καιροί δοκιμασίας έρχονται σε όλους. Πώς φερόμαστε κάτω από τη δοκιμή και την εξέταση του Θεού; Σβήνουν οι λαμπάδες μας; ή εξακολουθούμε να τις κρατούμε αναμμένες; Είμαστε προετοιμασμένοι για κάθε έκτακτη ανάγκη μέσω της σύνδεσής μας με Εκείνον που είναι πλήρης χάριτος και αληθείας; Οι πέντε φρόνιμες παρθένες δεν μπορούσαν να μεταδώσουν τον χαρακτήρα τους στις πέντε μωρές παρθένες. Ο χαρακτήρας πρέπει να διαμορφωθεί από εμάς ως άτομα». Review and Herald, 17 Οκτωβρίου 1895.

Η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού, η οποία προσδιορίζεται στους πρώτους στίχους του βιβλίου της Αποκάλυψης, είναι το τελικό προειδοποιητικό μήνυμα προς την εκκλησία και, κατόπιν, προς τον κόσμο. Η αποκάλυψη εκείνη αποσφραγίζεται λίγο πριν από τη λήξη του καιρού της χάριτος από τον Λέοντα της φυλής του Ιούδα, ο οποίος έχει προσδιοριστεί στο πέμπτο κεφάλαιο της Αποκάλυψης ως ο μόνος που είναι άξιος να ανοίξει το βιβλίο που ήταν σφραγισμένο.

Και λέγει προς εμέ ένας εκ των πρεσβυτέρων· Μη κλαίε· ιδού, ο Λέων εκ της φυλής Ιούδα, η Ρίζα του Δαβίδ, ενίκησε διά να ανοίξη το βιβλίον και να λύση τας επτά σφραγίδας αυτού. Αποκάλυψις 5:5.

‘Ο Λέων εκ τής φυλής Ιούδα είναι επίσης «ή ρίζα του Δαβίδ», και είναι επίσης «ό υιός του Δαβίδ» και είναι επίσης ο Κύριος του Δαβίδ. ‘Η σύνδεσις που παριστᾶται διά του Λέοντος εκ τής φυλής

Ἰούδα προσδιορίζει ὅτι, ὅταν ὁ Λέων ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα σφραγίζει ἢ ἀποσφραγίζει μίαν ἀλήθειαν, τοῦτο τὸ πράττει μεταχειριζόμενος τὸν κανόνα τῆς πρώτης μνείας, ὁ ὁποῖος προσδιορίζει τὸ τέλος ἑνὸς πράγματος διὰ τῆς ἀρχῆς ἑνὸς πράγματος, ὅπως παριστᾶται ἐν τῷ Ἰησοῦ ὡς «ἡ ῥίζα τοῦ Δαβίδ». Ὅταν μία ἀλήθεια ἀποσφραγίζεται σὲ «ἕναν» καιρὸ τοῦ τέλους, ἐγκαινιάζεται μία διαδικασία καθάρσεως, ὅπως παριστᾶται στὸ Δανιήλ δώδεκα.

«Ἦτο ὁ Λέων ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα ὁ ὁποῖος ἀπεσφράγισε τὸ βιβλίον καὶ ἔδωκε εἰς τὸν Ἰωάννην τὴν ἀποκάλυψιν τῶν ὁσῶν ἐμελλον νὰ συμβοῦν ἐν ταῖς ἐσχάταις ταῦταις ἡμέραις. Ὁ Δανιήλ ἐστάθη ἐν τῷ κλήρῳ αὐτοῦ διὰ νὰ φέροι τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ, ἡ ὁποία ἦτο ἐσφραγισμένη μέχρι τοῦ καιροῦ τοῦ τέλους, ὅταν τὸ μήνυμα τοῦ πρώτου ἀγγέλου ἐμελλε νὰ κηρυχθῆ εἰς τὸν κόσμον ἡμῶν. Τα ζητήματα ταῦτα εἶναι ἀπείρου σπουδαιότητος ἐν ταῖς ἐσχάταις ταῦταις ἡμέραις, ἀλλὰ ἐνῶ “πολλοὶ θέλουσι καθαρισθῆ, καὶ λευκανθῆ, καὶ δοκιμασθῆ”, “οἱ ἀσεβεῖς θέλουσι πράξει ἀσεβῶς· καὶ οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀσεβῶν θέλει ἐννοήσει.”»
Manuscript Releases, τόμος 18, 14, 15.

Τὸ ἔργο τοῦ Ἰησοῦ ὡς τοῦ Λέοντος τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα εἶναι ἀπείρου σπουδαιότητος, ἀλλὰ «οὐδεὶς» ἐκ τῶν «ἀσεβῶν» θέλει κατανοήσῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ ἢ τὸ μήνυμα τὸ ὁποῖον ἀποσφραγίζεται.

Καὶ εἶπε, Ὑπαγε, Δανιήλ· διότι οἱ λόγοι εἶναι κεκλεισμένοι καὶ ἐσφραγισμένοι ἕως τοῦ καιροῦ τοῦ τέλους. Πολλοὶ θέλουσι καθαρισθῆ καὶ λευκανθῆ καὶ δοκιμασθῆ· ἀλλὰ οἱ ἀσεβεῖς θέλουσι πράττει ἀσεβῶς· καὶ οὐδεὶς τῶν ἀσεβῶν θέλει ἐννοήσῃ· ἀλλ’ οἱ συνετοὶ θέλουσι ἐννοήσῃ.
Δανιήλ 12:9, 10.

Ἡ διαδικασία τῆς δοκιμασίας παριστάνεται με τρία στάδια: «καθαρισθέντες, λευκανθέντες καὶ δοκιμασθέντες». Τα τρία αὐτὰ στάδια ἀντιπροσωπεύουν τὰ τρία στάδια τοῦ «αιωνίου εὐαγγελίου», τὸ ὁποῖο στο μήνυμα τοῦ πρώτου ἀγγέλου παριστάνεται ὡς: φοβήθητε τὸν Θεόν (καθαρισθέντες), δότε εἰς Αὐτόν δόξαν (λευκανθέντες), διότι ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς κρίσεως Αὐτοῦ (δοκιμασθέντες). Τα τρία αὐτὰ στάδια εἶναι ἡ «ἀλήθεια», ὅπως παριστάνεται ἀπὸ τὸ πρῶτο γράμμα, τὸ δέκατο τρίτο γράμμα καὶ τὸ τελευταῖο γράμμα τοῦ εβραϊκοῦ ἀλφαβήτου, καὶ ὅταν τὰ γράμματα αὐτὰ συνενωθοῦν με αὐτὴν τὴν σειράν, σχηματίζεται ἡ εβραϊκὴ λέξις «ἀλήθεια».

Αὐτὰ τὰ τρία βήματα εἶναι ἡ «οδός», διότι ἡ οδός τοῦ Θεοῦ, σύμφωνα με τὸν Ἀσάφ στὸν Ψαλμὸ 77:13, εἶναι στο ἁγιαστήριον, ὅπου, στὴν αὐλή, ὁ ἀμαρτωλὸς καθαρίζεται διὰ τῆς ἐκχύσεως αἵματος. Κατόπιν, τὸ αἷμα μεταφέρεται στα Ἅγια, τὰ ὁποῖα ἀντιπροσωπεύουν τὸν ἁγιασμό, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ διαδικασία τοῦ νὰ «γίνεται λευκός».

Καὶ ἀπεκρίθη εἷς ἐκ τῶν πρεσβυτέρων, λέγων πρὸς ἐμέ, Οὔτοι οἱ περιβεβλημένοι στολὰς λευκάς, τίνες εἰσίν, καὶ πόθεν ἦλθον; Καὶ εἶπον αὐτῷ, Κύριέ μου, σὺ οἶδας. Καὶ εἶπέν μοι, Οὔτοι εἰσίν οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης, καὶ ἔπλυναν τὰς στολὰς αὐτῶν, καὶ ἐλεύκαναν αὐτὰς ἐν τῷ αἵματι τοῦ Ἀρνίου. Ἀποκάλυψις 7:13, 14.

Ὁ δικαιωμένος καὶ ἁγιασμένος ἀμαρτωλὸς προετοιμάζεται τότε νὰ «δοκιμασθῆ» στὴν κρίση ποῦ συμβολίζεται ἀπὸ τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων. Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἡ «οδός», ἡ «ἀλήθεια» καὶ ἡ «ζωή». Ἡ οδός εἶναι ἡ ἀρχή, ἡ ἀλήθεια εἶναι τὸ μέσον καὶ ἡ ζωὴ εἶναι τὸ τέλος. Ἐάν καθαρίζομαστε με τὸ πρῶτο βῆμα, βρισκόμαστε στὴν οδόν, ἡ ὁποία εἶναι ἡ πορεία τῶν δικαιωμένων.

Αλλ' η οδός των δικαίων είναι ως το λαμπρόν φως, το οποίον φέγγει επί μάλλον και μάλλον έως ου γείνη τελεία ημέρα. Παροιμία 4:18.

Το δεύτερο βήμα είναι η εκδήλωση της δικαιοσύνης που επιτελείται διά της αληθείας Του, διότι ο Λόγος Του είναι αλήθεια.

Άγιασον αὐτοὺς διὰ τῆς ἀληθείας σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθειά ἐστιν. Ἰωάννης 17:17.

Οι δικαιωμένοι παριστάνονται από το πρώτο βήμα, οι αγιασμένοι παριστάνονται από το δεύτερο βήμα. Τα δύο πρώτα βήματα προετοιμάζουν εκείνους που έχουν δικαιωθεί και αγιασθεί να εισέλθουν στην κρίση και να λάβουν αιώνια ζωή. Ο Ιησούς είναι η οδός, η αλήθεια και η ζωή.

«Η εσωτερική δικαιοσύνη μαρτυρείται από την εξωτερική δικαιοσύνη. Εκείνος που είναι δίκαιος εσωτερικά δεν είναι σκληρόκαρδος και ασυμπάθητος, αλλά ημέρα με την ημέρα μεταμορφώνεται κατά την εικόνα του Χριστού, προχωρώντας από δύναμη σε δύναμη. Εκείνος που αγιάζεται από την αλήθεια θα είναι εγκρατής και θα ακολουθεί τα ίχνη του Χριστού, έως ότου η χάρη χαθεί μέσα στη δόξα. Η δικαιοσύνη με την οποία δικαιωνόμαστε είναι λογιζόμενη· η δικαιοσύνη με την οποία αγιαζόμαστε είναι μεταδιδόμενη. Η πρώτη είναι ο τίτλος μας για τον ουρανό, η δεύτερη είναι η καταλληλότητά μας για τον ουρανό.» Review and Herald, 4 Ιουνίου 1895.

Τα κεφάλαια δεκατέσσερα έως δεκαεπτά του Ιωάννη πραγματεύονται επανειλημμένως τα ζητήματα της αντίδρασης του μαθητή όταν ο Χριστός τους αφήνει για να υπάγει προς τον Πατέρα Του. Υπόσχεται να επιστρέψει, και κατανοούσε, (αν και οι μαθητές δεν το κατανοούσαν), ότι η επικείμενη κρίση θα προκαλούσε βαθιά απογοήτευση. Διαπλεκόμενος μέσα στα τέσσερα αυτά κεφάλαια βρίσκεται ο προσδιορισμός και ο ορισμός του Αγίου Πνεύματος ως του «Παρακλήτου». Το Άγιο Πνεύμα προσδιορίζεται τέσσερις φορές ως ο «Παράκλητος» στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη, και μία φορά στην Πρώτη Ιωάννου, αλλά εκεί η λέξη αποδίδεται ως «συνήγορος». Δεν απαντάται πουθενά αλλού στην Καινή Διαθήκη.

Η Παλαιά Διαθήκη περιέχει μία εβραϊκή λέξη η οποία έχει αποδοθεί ως «παρηγορητής» στο Εκκλησιαστής 4:1 και στους Θρήνους 1:9 και 1:16. Και οι τρεις αυτές αναφορές επισημαίνουν ότι καταπιεστές έχουν καταθλίψει τον λαό του Θεού, και δεν έχουν παρηγορητή να τους στηρίξει μέσα στη θλίψη και την απογοήτευση στην οποία βρίσκονται.

Η ταύτιση του Αγίου Πνεύματος ως του «Παρακλήτου» τοποθετείται στο χωρίο όπου ο Ιησούς επιδιώκει να προετοιμάσει τους μαθητές για τη μεγάλη απογοήτευση που πρόκειται να επέλθει μόλις σε λίγες ώρες. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, τονίζει ότι, ακόμη και κατά την απουσία Του, το Άγιο Πνεύμα θα είναι παρόν για να τους παρέχει παρηγορία. Προσδιορίζοντας το Άγιο Πνεύμα στο πλαίσιο του Παρακλήτου, ο Ιησούς καθορίζει τα χαρακτηριστικά του έργου που ο Παράκλητος θα επιτελέσει.

Οι επανειλημμένες αναφορές του Ιησού στην αναχώρησή Του και στην επιστροφή Του τοποθετούν αυτό ακριβώς το θέμα στην κορυφή του καταλόγου ως προς το πρωτεύον θέμα του χωρίου.

Τα εδάφια Ιωάννης 14:2–4, 18, 19, 28, 16:5–7, 10, 28, 17:11–13 είναι περικοπές που αναφέρονται άμεσα στον χρόνο της καθυστέρησης στην παραβολή των δέκα παρθένων. Μαζί με τα προηγούμενα εδάφια περιλαμβάνεται και η ακόλουθη περικοπή, η οποία, μέσω της επανάληψης, δίνει έμφαση στον χρόνο της καθυστέρησης, διότι «ο Κύριος δεν επαναλαμβάνει πράγματα που δεν είναι μεγάλης σπουδαιότητας».

Ολίγον, και δεν θα με βλέπετε· και πάλιν ολίγον, και θα με δείτε, διότι εγώ υπάγω προς τον Πατέρα. Έλεγον λοιπόν μερικοί εκ των μαθητών αυτού προς αλλήλους· Τι είναι τούτο που μας λέγει, Ολίγον, και δεν θα με βλέπετε· και πάλιν ολίγον, και θα με δείτε· και, Διότι εγώ υπάγω προς τον Πατέρα; Έλεγον λοιπόν· Τι είναι τούτο που λέγει, Ολίγον; Δεν γνωρίζομεν τι λέγει. Ο δε Ιησούς εγνώριζεν ότι ήθελον να τον ερωτήσουν, και είπε προς αυτούς· Περί τούτου διερευνάτε μεταξύ σας, επειδή είπα, Ολίγον, και δεν θα με βλέπετε· και πάλιν ολίγον, και θα με δείτε; Αληθώς, αληθώς σας λέγω, ότι σεις θέλετε κλαύσει και θρηνήσει, ο δε κόσμος θέλει χαρεί· και σεις θέλετε λυπηθεί, αλλ' η λύπη σας θέλει μεταβληθεί εις χαράν. Η γυνή, όταν γεννά, έχει λύπην, διότι ήλθεν η ώρα αυτής· αφού όμως γεννήσει το παιδίον, δεν ενθυμείται πλέον την θλίψιν, εξαιτίας της χαράς ότι άνθρωπος εγεννήθη εις τον κόσμον. Και σεις λοιπόν τώρα μεν έχετε λύπην· πάλιν όμως θα σας ιδώ, και η καρδιά σας θέλει χαρεί, και την χαράν σας ουδείς αφαιρεί αφ' υμών. Ιωάννης 16:16–22.

Τουλάχιστον είκοσι ένα εδάφια από το δέκατο τέταρτο έως το δέκατο έβδομο κεφάλαιο προσδιορίζουν τη χρονική περίοδο κατά την οποία οι μαθητές θα έπρεπε να αναμείνουν την επιστροφή του Χριστού. Αυτή η χρονική περίοδος θα άρχιζε με τον θάνατο του Χριστού και θα συνεχιζόταν έως την επιστροφή Του από τον Πατέρα Του. Ο χρόνος κατά τον οποίο έπρεπε να αναμείνουν την επιστροφή Του συμβολίζει τον χρόνο της βραδυπορίας στην παραβολή των δέκα παρθένων. Όπως και στην αφήγηση του Λουκά για τους μαθητές προς Εμμαούς, η απογοήτευση του σταυρού προτυπώνει προφητικώς την αρχή του χρόνου της βραδυπορίας που ακολουθεί την πρώτη απογοήτευση.

Στο πρώτο χωρίο του πρώτου βιβλίου της Αγίας Γραφής βρίσκουμε την αφήγηση της Δημιουργίας και αναγνωρίζουμε τα τρία πρόσωπα της επουρανίου τριάδος. Στο πρώτο χωρίο του τελευταίου βιβλίου της Αγίας Γραφής βρίσκουμε τα τρία πρόσωπα της επουρανίου τριάδος. Στα τέσσερα κεφάλαια που εξετάζουμε βρίσκουμε τα τρία πρόσωπα της επουρανίου τριάδος. Η αναγνώριση αυτού του γεγονότος μάς επιτρέπει να τοποθετήσουμε τα τέσσερα κεφάλαια του Ιωάννη επάνω στην προφητική γραμμή της Γενέσεως, κεφάλαιο πρώτο, εδάφιο πρώτο, έως κεφάλαιο δεύτερο, εδάφιο τρίτο, και επάνω στην Αποκάλυψη, κεφάλαιο πρώτο, εδάφια πρώτο έως ενδέκατο.

Στο χωρίο ο Ιησούς λέγει στον Θωμά ότι, εάν κάποιος έχει δει τον Ιησού, έχει δει τον Πατέρα. Το χωρίο επίσης δηλώνει ότι ο Χριστός είναι εκείνος που παρηγόρησε τους μαθητές με την παρουσία Του, αλλά ότι, όταν αναχωρήσει, θα αποστείλει «άλλον» «Παράκλητον». Το Άγιο Πνεύμα είναι ο Παράκλητος, αλλά και ο Χριστός ήταν επίσης ο Παράκλητος.

Εάν με είχατε γνωρίσει, θα είχατε γνωρίσει και τον Πατέρα μου· και από τούδε τον γνωρίζετε και τον έχετε δει. Λέγει προς αυτόν ο Φίλιππος· Κύριε, δείξε μας τον Πατέρα, και αυτό μας αρκεί. Λέγει προς αυτόν ο Ιησούς· Τόσον καιρό είμαι μαζί σας, και δεν με έχεις γνωρίσει, Φίλιππε; εκείνος που έχει δει εμένα έχει δει τον Πατέρα· και πώς συ λες, Δείξε μας τον

Πατέρα; Ιωάννης 14:7–9.

Ο Θωμάς αντιπροσωπεύει εκείνους μέσα στον Αντβεντισμό που αρνούνται να δουν τη μαρτυρία περί της σχέσεως της επουρανίου τριάδος, παρά το γεγονός ότι πιθανόν έχουν διαβάσει ξανά και ξανά τις μαρτυρίες που υποστηρίζουν αυτήν την αλήθεια.

Και εγώ θέλω παρακαλέσει τον Πατέρα, και θέλει σας δώσει άλλον Παράκλητον, διά να μένη μεθ' υμών εις τον αιώνα· το Πνεύμα της αληθείας, το οποίον ο κόσμος δεν δύναται να λάβη, διότι δεν βλέπει αυτό ούτε γνωρίζει αυτό· σεις όμως γνωρίζετε αυτό, διότι μένει μεθ' υμών, και εν υμίν θέλει εἶσθαι. Δεν θέλω σας αφήσει ορφανούς· έρχομαι προς υμάς. Έτι ολίγον, και ο κόσμος πλέον δεν με βλέπει· σεις όμως με βλέπετε· επειδή εγώ ζω, και σεις θέλετε ζήσει. Ιωάννης 14:16–19.

Εάν έχουμε δει τον Ιησού, έχουμε δει τον Πατέρα. Ο Ιησούς είναι ο «Παράκλητος» και το Άγιο Πνεύμα είναι «άλλος Παράκλητος». Εάν έχουμε δει τον Ιησού, έχουμε δει τον Πατέρα και έχουμε δει τον Παράκλητο. Από τις πέντε φορές που χρησιμοποιείται στην Αγία Γραφή η λέξη παράκλητος, όλες απαντούν στα γραπτά του αποστόλου Ιωάννη. Στην πέμπτη αναφορά η λέξη αποδίδεται ως «συνήγορος».

Τεκνία μου, ταῦτα σας γράφω, για να μη αμαρτήσετε. Και αν κάποιος αμαρτήσῃ, έχουμε συνήγορο προς τον Πατέρα, τον Ιησού Χριστό, τον Δίκαιο. Α΄ Ιωάννου 2:1.

Εάν τις αμαρτήσῃ, έχομεν Παράκλητον, Ιησούν Χριστόν τον δίκαιον. Συνήγορος είναι εκείνος ο οποίος μεσιτεύει υπέρ του αμαρτωλού. Ο Παύλος προσδιορίζει το έργον του Ιησού ως το έργον του συνηγόρου μας.

Τίς εἶναι ὁ κατακρίνων; Ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἀποθανών, μᾶλλον δὲ ὁ καὶ ἀναστάς, ὅστις εἶναι καὶ ἐν τῇ δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, ὅστις καὶ μεσιτεύει ὑπὲρ ἡμῶν. Ρωμαίους 8:34.

Ο Ιησούς είναι ο συνήγορος του αμαρτωλού, πράγμα που περιλαμβάνει ότι είναι και ο παρηγορητής. Στο ίδιο κεφάλαιο, ο Παύλος είχε προηγουμένως επισημάνει ότι και το Άγιο Πνεύμα μεσιτεύει υπέρ ημών.

Ομοίως δε και το Πνεύμα συναντιλαμβάνεται εις τας ασθενείας ημών· διότι το τί να προσευχηθώμεν καθώς πρέπει δεν εξεύρομεν, αλλά αυτό το Πνεύμα μεσιτεύει υπέρ ημών διά στεναγμών αλαλήτων. Και ο ερευνών τας καρδίας γνωρίζει τι είναι το φρόνημα του Πνεύματος, επειδή μεσιτεύει υπέρ των αγίων κατά το θέλημα του Θεού. Ρωμαίους 8:26, 27.

Ο Ιησούς και το Άγιο Πνεύμα ταυτοποιούνται αμφοτέροι ως ο Παράκλητος, και επομένως αμφοτέροι είναι συνήγοροι που μεσιτεύουν υπέρ ημών. Τα τρία πρόσωπα της επουρανίου τριάδος αντιπροσωπεύονται όλα στο χωρίο του Ιωάννη που εξετάζουμε, και όταν αυτό συνδεθεί με την πρώτη μαρτυρία του πρώτου βιβλίου της Βίβλου και την πρώτη μαρτυρία του τελευταίου βιβλίου της Βίβλου, το φως σχετικά με τη σχέση και το έργο των τριών προσώπων της Θεότητας μεγεθύνεται.

«Ο Πατήρ δεν δύναται να περιγραφεί διά των πραγμάτων της γης. Ο Πατήρ είναι όλον το πλήρωμα της Θεότητος σωματικώς και είναι αόρατος εις τη θνητή όραση. Ο Υιός είναι όλον

το πλήρωμα της Θεότητας φανερωμένον. Ο λόγος του Θεού Τον δηλώνει ως “την ακριβή εικόνα της υποστάσεώς Του”. “Διότι τόσον ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε έδωκεν τον Υιόν Αυτού τον μονογενή, διά να μη απολεσθή πας ο πιστεύων εις Αυτόν, αλλά να έχη ζωήν αιώνιον.” Εδώ δεικνύεται η προσωπικότητα του Πατρός.»

«Ο Παράκλητος, τον οποίο ο Χριστός υποσχέθηκε να αποστείλει αφού ανέβηκε στον ουρανό, είναι το Πνεύμα μέσα σε όλη την πληρότητα της Θεότητας, το οποίο καθιστά φανερή τη δύναμη της θείας χάριτος σε όλους όσους δέχονται και πιστεύουν στον Χριστό ως προσωπικό Σωτήρα. Υπάρχουν τρία ζώντα πρόσωπα της ουράνιας τριάδας. Στο όνομα αυτών των τριών δυνάμεων,—του Πατέρα, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος,—βαπτίζονται όσοι δέχονται τον Χριστό διά ζωής πίστεως, και οι δυνάμεις αυτές θα συνεργασθούν με τους υπάκουους υπηκόους του ουρανού στις προσπάθειές τους να ζήσουν τη νέα ζωή εν Χριστώ.

«Τι πρέπει να κάνει ο αμαρτωλός;—Να πιστεύσει στον Χριστό. Είναι ιδιοκτησία του Χριστού, αγορασμένος με το αίμα του Υιού του Θεού. Μέσα από δοκιμή και θλίψη ο Σωτήρας λύτρωσε τα ανθρώπινα όντα από τη δουλεία της αμαρτίας. Τι λοιπόν πρέπει να κάνουμε για να σωθούμε από την αμαρτία;—Να πιστεύσουμε στον Κύριο Ιησού Χριστό ως τον συγχωρούντα την αμαρτία Σωτήρα. Εκείνος που εξομολογείται την αμαρτία του και ταπεινώνει την καρδιά του θα λάβει συγχώρηση. Ο Ιησούς είναι ο συγχωρών την αμαρτία Σωτήρας, καθώς και ο μονογενής Υιός του άπειρου Θεού. Ο συγχωρημένος αμαρτωλός συμφιλιώνεται με τον Θεό διά του Ιησού Χριστού, του Ελευθερωτή μας από την αμαρτία. Παραμένοντας στην οδό της αγιότητας, είναι υποκείμενο της χάριτος του Θεού. Του προσφέρεται πλήρης σωτηρία, χαρά και ειρήνη, και η αληθινή σοφία που προέρχεται από τον Θεό.»

«Η πίστη στο εξιλεωτικό αίμα του Ιησού Χριστού είναι η βεβαίωση της συγγνώμης. Ο Χριστός δύναται να καθαρίσει κάθε αμαρτία. Η απλή εμπιστοσύνη σε εκείνη τη δύναμη, ημέρα με την ημέρα, θα δώσει στον άνθρωπο οξεία σοφία, ώστε να διακρίνει τι θα διαφυλάξει την ψυχή κατά τις έσχατες αυτές ημέρες από τη δουλεία της αμαρτίας. Με πίστη και προσευχή, διά της γνώσεως του Χριστού, οφείλει να κατεργάζεται τη δική του σωτηρία.»

«Το Άγιο Πνεύμα μας αναγνωρίζει και μας οδηγεί σε όλη την αλήθεια. Ο Θεός έδωσε τον μονογενή Του Υιό, ώστε πας ο πιστεύων εις Αυτόν να μη χαθεί, αλλά να έχη ζωή αιώνιο. Ο Χριστός είναι ο Σωτήρας του αμαρτωλού. Ο θάνατος του Χριστού έχει λυτρώσει τον αμαρτωλό. Αυτή είναι η μόνη μας ελπίδα. Εάν παραδώσουμε πλήρως τον εαυτό μας και ασκούμε τις αρετές του Χριστού, θα αποκτήσουμε το βραβείο της αιωνίου ζωής.

«Όποιος πιστεύει στον Υιό, έχει και τον Πατέρα». Εκείνος που έχει διαρκή πίστη στον Πατέρα και στον Υιό έχει και το Πνεύμα. Το Άγιο Πνεύμα είναι ο Παράκλητός του, και αυτός ποτέ δεν απομακρύνεται από την αλήθεια.» Bible Training School, March 1, 1906.

Πέρα από το πρόσθετο φως περί του έργου και της σχέσεως της ουράνιας τριάδος, η ταυτοποίηση της ουράνιας τριάδος στο χωρίο παρέχει μαρτυρία ότι αυτά τα τέσσερα κεφάλαια πρέπει να ευθυγραμμισθούν με το μήνυμα που τώρα αποσφραγίζεται από τον Λέοντα της φυλής του Ιούδα.

Η μαρτυρία στην ιστορία των μαθητών προς Εμμαούς αντιπροσωπεύει τρεις μαρτυρίες, οι οποίες ταυτοποιούν ότι η απογοήτευση και ο καιρός της καθυστέρησης που ακολούθησαν τον σταυρό αντιπροσωπεύουν την απογοήτευση και τον καιρό της καθυστέρησης που ακολουθούν την πρώτη

απογοήτευση. Υπάρχει και άλλη μία μαρτυρία που υποστηρίζει ότι η ιστορία η οποία παρουσιάζεται στα τέσσερα κεφάλαια του Ιωάννη αντιπροσωπεύει τις περιστάσεις της πρώτης απογοήτευσης.

Ο τελευταίος στίχος της διηγήσεως της δημιουργίας, η οποία αποτελεί την πρώτη αλήθεια που μνημονεύεται στον Λόγο του Θεού, καταλήγει σε τρεις λέξεις, και καθεμία από αυτές τις λέξεις αρχίζει με ένα από τα τρία γράμματα που σχηματίζουν τη λέξη «αλήθεια», και μάλιστα με τη σωστή σειρά. Η διήγηση της δημιουργίας στη Γένεση αρχίζει με τα λόγια «Εν αρχή» και τελειώνει με τις τρεις λέξεις «ο Θεός έκτισε και έπλασε».

Το πρώτο γράμμα αυτών των τριών λέξεων, όταν συνδυαστεί, σχηματίζει τη λέξη αλήθεια. Η αφήγηση της δημιουργίας αρχίζει με την «αρχή» και καταλήγει στη λέξη που συμβολικά παρίσταται από τα γράμματα τα οποία αντιπροσωπεύουν το Άλφα και το Ωμέγα. Έτσι και στην εναρκτήρια περικοπή του τελευταίου βιβλίου της Βίβλου ο Ιησούς προσδιορίζεται δύο φορές ως το Άλφα και το Ωμέγα, η αρχή και το τέλος, ο πρώτος και ο έσχατος. Εκείνα τα τρία γράμματα, τα οποία αντιπροσωπεύουν το Άλφα και το Ωμέγα, παρέχουν ακόμη μία μαρτυρία ότι η περικοπή στον Ιωάννη πρέπει να συναφθεί με την προφητική γραμμή στην αρχή της Γένεσης και με την προφητική γραμμή στην αρχή της Αποκάλυψης. Αυτή η μαρτυρία αναγνωρίζεται μέσα στην περιγραφή του έργου του Παρακλήτου. Το έργο του Παρακλήτου είναι το τριμερές έργο που παρίσταται από εκείνα τα ίδια τρία εβραϊκά γράμματα. Η σφραγίδα του Άλφα και του Ωμέγα μάς επιτρέπει να τοποθετήσουμε αυτά τα τέσσερα κεφάλαια στο πλαίσιο του μηνύματος της Αποκάλυψης του Ιησού Χριστού, η οποία αποσφραγίζεται ακριβώς πριν κλείσει ο καιρός της δοκιμασίας.

Οι επτά βροντές αντιπροσωπεύουν τέσσερα συγκεκριμένα ορόσημα (χρονικά σημεία) και τρεις συγκεκριμένες χρονικές περιόδους, οι οποίες αρχίζουν με το ορόσημο της καθόδου ενός αγγέλου που πρόκειται να φωτίσει τη γη με τη δόξα Του. Εκείνο το ορόσημο ήταν ένα χρονικό σημείο. Το δεύτερο ορόσημο (χρονικό σημείο) είναι η πρώτη απογοήτευση, η οποία εισάγει την περίοδο του χρόνου της αναμονής. Ο χρόνος της αναμονής οδηγεί στο τρίτο ορόσημο (χρονικό σημείο), όπου μια αλήθεια αποσφραγίζεται, και αυτό παράγει ένα κίνημα. Το κίνημα ολοκληρώνεται στο τέταρτο ορόσημο (χρονικό σημείο), το οποίο παριστάνεται ως κρίση. Αυτά τα τέσσερα ορόσημα και οι τρεις χρονικές περιόδους αντιπροσωπεύουν το καθένα μία βροντή, αποτελώντας συνολικά επτά βροντές. Αντιπροσωπεύουν επίσης έναν συνδυασμό τέσσερα-τρία.

Σε προγενέστερα άρθρα έχουμε διαπιστώσει ότι η πρωτοπόρος κατανόηση των επτά έκκλησιών, των επτά σφραγίδων και των επτά σαλπύγγων αναγνωρίζει έναν «συνδυασμό τεσσάρων-τριών». Οι πρώτες τέσσερις έκκλησίες, σφραγίδες και σάλπιγγες διακρίνονται από τις τελευταίες τρεις έκκλησίες, σφραγίδες και σάλπιγγες. Οι επτά βροντές αντιπροσωπεύουν τέσσερα ορόσημα, αλλά μέσα σε αυτά τα τέσσερα ορόσημα υπάρχουν τρεις χρονικές περιόδους. Ο θείος συνδυασμός του «τέσσερα και τρία», ο οποίος στο βιβλίο της Αποκαλύψεως εδράζεται επάνω σε τρεις μάρτυρες (έκκλησίες, σφραγίδες και σάλπιγγες), και αυτοί οι μάρτυρες μαρτυρούν την εγκυρότητα του συνδυασμού «τέσσερα και τρία» των επτά βροντών του βιβλίου της Αποκαλύψεως.

Ωστόσο, εντός της γραμμής της ιστορίας που παριστάνεται από τις επτά βροντές είναι ενσωματωμένη μια άλλη κρυμμένη και διακεκριμένη γραμμή προφητείας, η οποία διαθέτει τρία ορόσημα διακεκριμένα από το σύμβολο που παριστάνεται ως επτά βροντές. Επομένως, όταν εξετάζουμε την προφητική σχέση των επτά βροντών με την κρυμμένη ιστορία που τώρα αποσφραγίζεται, διαπιστώνουμε ότι οι επτά βροντές παρουσιάζουν τέσσερα ορόσημα (σημεία στον χρόνο) και η κρυμμένη ιστορία παρουσιάζει τρία ορόσημα (σημεία στον χρόνο). Όπως ακριβώς οι εκκλησίες, οι σφραγίδες, οι σάλπιγγες και οι βροντές, έτσι και η κρυμμένη ιστορία παριστάνει τρία ορόσημα που συνδέονται με τα τέσσερα ορόσημα των επτά βροντών. Η κρυμμένη ιστορία διαθέτει επίσης έναν συνδυασμό τρία-τέσσερα.

Στην κρυμμένη ιστορία που είναι ενσωματωμένη μέσα στις επτά βροντές, υπάρχουν τρία διακριτά ορόσημα, καθένα από τα οποία είναι ένα «σημείο στον χρόνο», και το πρώτο και το τελευταίο από αυτά τα τρία ορόσημα αντιπροσωπεύουν μία απογοήτευση. Υπάρχει μία διακριτή «χρονική περίοδος» μεταξύ του πρώτου και του δεύτερου οροσήμου και μία διακριτή «χρονική περίοδος» μεταξύ του δεύτερου και του τρίτου σημείου στον χρόνο. Η λέξη «απογοήτευση» εξελίχθηκε από την έννοια ενός χαμένου ραντεβού και φέρει μέσα στον ορισμό της την έμφαση ενός σημείου στον χρόνο. Το μεσονύκτιο είναι επίσης ένας συγκεκριμένος χρόνος. Η κρυμμένη ιστορία απεικονίζεται μέσω τριών σημείων στον χρόνο που χωρίζονται από δύο χρονικές περιόδους: τον χρόνο της αναμονής και την κίνηση του εβδόμου μηνός.

Ο πρώτος ορόσημος της κρυμμένης ιστορίας προσδιορίζει μια απογοήτευση, και ο τελευταίος ορόσημος προσδιορίζει επίσης μια απογοήτευση. Επομένως, από την πρώτη απογοήτευση έως και την τελευταία απογοήτευση, υπάρχει μια κρυμμένη γραμμή προφητείας η οποία φέρει τα ίδια τρία βήματα όπως όλες οι γραμμές μεταρρύθμισης. Φέρει επίσης την υπογραφή του Άλφα και του Ωμέγα, διότι τα τρία γράμματα που σχηματίζουν την «αλήθεια» αντιστοιχούν στα τρία ορόσημα που αρχίζουν και τελειώνουν με απογοήτευση. Αυτή η κρυμμένη ιστορία μέσα στους επτά βροντές είναι η αλήθεια που ο Λέων της φυλής του Ιούδα αποσφραγίζει τώρα.

Το χωρίο στον Ιωάννη που εξετάζουμε εισάγεται στο προηγούμενο κεφάλαιο με τον Μυστικό Δείπνο, δίνοντας έμφαση στο ότι το μήνυμα αυτών των τεσσάρων κεφαλαίων πρόκειται να φαγωθεί. Αυτά τα τέσσερα κεφάλαια καταλήγουν με την πορεία προς τη Γεθημανή. Η αφήγηση εκτυλίσσεται κατά την κίνηση από το φαγητό έως ότου αρχίσει η κρίση του σταυρού.

Προφητικώς, το πλαίσιο των τεσσάρων αυτών κεφαλαίων προσδιορίζει το τελευταίο μήνυμα που πρόκειται να φαγωθεί πριν από την κρίση. Το μήνυμα που οδηγεί στο κλείσιμο της κρίσεως είναι το μήνυμα που αποσφραγίζεται στο βιβλίο της Αποκάλυψης, ακριβώς πριν κλείσει η κρίση.

Οι μαθητές και ο Ιησούς βρίσκονται στο σημείο της προφητικής ιστορίας όπου πληροφορούνται για τον χρόνο της καθυστέρησης. Στη Μιλλερική ιστορία ο Κύριος απέσυρε το χέρι Του ώστε να παραχθεί η κατανόηση του μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου, αλλά η κατανόηση που παρήγαγε το μήνυμα του Samuel Snow πληροφόρησε επίσης τους Μιλλερίτες ότι βρίσκονταν στον χρόνο της καθυστέρησης των δέκα παρθένων. Οι μαθητές μόλις είχαν λάβει μέρος στον Μυστικό Δείπνο και, ενώ αφομοίωναν το μήνυμα, ο Χριστός εξήγησε τον χρόνο της καθυστέρησης στα τέσσερα κεφάλαια του Ιωάννη.

Η κατανόηση του Samuel Snow μπορεί να τεκμηριωθεί ως μια σειρά άρθρων, τα οποία ανέπτυξαν την τελική κατανόηση που παρουσιάζεται ως το μήνυμα της Μεσονύκτιας Κραυγής. Καθώς το μήνυμά του αναπτυσσόταν, παρουσίαζε επίσης το μήνυμα σε μια σειρά κατασκοπικών συναθροίσεων. Η σειρά των άρθρων που οδήγησαν στις κατασκοπικές συναθροίσεις τον έφερε τελικώς στην κατασκοπική συνάθροιση του Exeter, η οποία διήρκεσε έξι ημέρες. Προφητικώς, το μήνυμα της Μεσονύκτιας Κραυγής αναπτύσσεται προοδευτικώς μέσα σε μια χρονική περίοδο. Τα τέσσερα κεφάλαια του Ιωάννη εκτυλίσσονται μέσα στην προφητική ιστορία όπου το μήνυμα αναπτύσσεται.

Στα τέσσερα κεφάλαια του Ιωάννη, το έργο του Αγίου Πνεύματος ορίζεται ως τρία στάδια: έλεγχος περί αμαρτίας, δικαιοσύνης και κρίσεως. Αυτά τα τρία στάδια είναι επίσης τα τρία ορόσημα της κεκρυμμένης ιστορίας που είναι ενσωματωμένη μέσα στις επτά βροντές.

Πλην εγώ σας λέγω την αλήθεια· σας συμφέρει να απέλθω· διότι, εάν δεν απέλθω, ο Παράκλητος δεν θα έλθει προς εσάς· εάν όμως αναχωρήσω, θα τον αποστείλω προς εσάς. Και όταν εκείνος έλθει, θα ελέγξει τον κόσμο περί αμαρτίας και περί δικαιοσύνης και περί κρίσεως· περί αμαρτίας μεν, διότι δεν πιστεύουν σε εμένα· περί δικαιοσύνης δε, διότι εγώ υπάγω προς τον Πατέρα μου, και δεν με βλέπετε πλέον· περί κρίσεως δε, διότι ο άρχων του κόσμου τούτου έχει κριθεί. Έχω ακόμη πολλά να σας είπω, αλλά δεν δύνασθε τώρα να τα βαστάσετε. Όταν όμως έλθει εκείνος, το Πνεύμα της αληθείας, θα σας οδηγήσει σε όλη την αλήθεια· διότι δεν θα λαλήσει αφ' εαυτού, αλλά όσα ακούσει, αυτά θα λαλήσει, και τα μέλλοντα θα σας αναγγείλει. Εκείνος θα με δοξάσει, διότι από το εμόν θα λάβει και θα σας το αναγγείλει. Ιωάννης 16:7-14.

Στην ιστορία του Μίλλεριτικού κινήματος, ο Ιησούς δεν επέστρεψε για να θέσει τέλος στον χρόνο της καθυστέρησης κατά την Κραυγή του Μεσονυκτίου. Απέσυρε το χέρι Του και εξέχεε, ή απέστειλε, το Άγιο Πνεύμα. Το Άγιο Πνεύμα, το οποίο παριστάνεται ως ο Παράκλητος, ήλθε για να διασκεδάσει την απογοήτευση. Ήλθε να παράσχει παρηγορία σε εκείνους που είχαν εκλεγεί, αλλά είχαν περιέλθει σε αμηχανία εξαιτίας της απογοήτευσης από μια αποτυχημένη πρόβλεψη.

Έχουμε προηγουμένως επισημάνει ότι ο απόστολος Ιωάννης, ο Ιεζεκιήλ και ο Ιερεμίας παρουσιάζονται όλοι να τρώνε το μικρό βιβλίο, το οποίο είναι γλυκό σαν μέλι στο στόμα. Υπάρχει μια σκόπιμη διάκριση μεταξύ αυτών των τριών προφητών, η οποία συχνά παραβλέπεται.

Ο Ιεζεκιήλ χρησιμοποιείται για να απεικονίσει εκείνους που έφαγαν το μικρό βιβλίο και στους οποίους δίδεται ένα μήνυμα να το μεταφέρουν προς την αποστατημένη εκκλησία του Θεού. Ο Ιεζεκιήλ καταδεικνύει ότι το βιβλίο που τρώγεται προσδιορίζει το έργο που έπειτα πρέπει να επιτελεσθεί. Εκπροσωπεί το μήνυμα που δόθηκε προς τον πρώην εκλεκτό λαό του Θεού. Το μήνυμά του είναι εκείνο που δένει τον πρώην εκλεκτό λαό σε δεμάτια προορισμένα για τη φωτιά. Στα τέσσερα κεφάλαια του Ιωάννη, ο Ιησούς προσδιορίζει τον σκοπό του έργου του Ιεζεκιήλ.

Να ενθυμείσθε τον λόγον τον οποίον σας είπα· Δεν είναι ο δούλος μείζων του κυρίου αυτού. Εάν εμέ εδίωξαν, και εσάς θέλουσι διώξει· εάν τον λόγον μου εφύλαξαν, και τον ιδικόν σας θέλουσι φυλάξει. Αλλά πάντα ταύτα θέλουσι κάμει εις εσάς διά το όνομά μου, διότι δεν γνωρίζουσι τον πέμψαντά με. Εάν δεν ήλθον και δεν ελάλησα προς αυτούς, αμαρτίαν δεν

ήθελον έχει· τώρα όμως πρόφασιν δεν έχουσι περί της αμαρτίας αυτών. Ο μισών εμέ, και τον Πατέρα μου μισεί. Εάν δεν έκαμον μεταξύ αυτών τα έργα τα οποία ουδείς άλλος έκαμεν, αμαρτίαν δεν ήθελον έχει· τώρα όμως και είδον και εμίσησαν και εμέ και τον Πατέρα μου. Αλλά τούτο γίνεται διά να πληρωθή ο λόγος ο γεγραμμένος εν τω νόμω αυτών, ότι Εμίσησάν με δωρεάν. Όταν δε έλθη ο Παράκλητος, τον οποίον εγώ θέλω πέμψει προς εσάς παρά του Πατρός, το Πνεύμα της αληθείας, το οποίον εκπορεύεται παρά του Πατρός, εκείνος θέλει μαρτυρήσει περί εμού. Ιωάννης 15:20–26.

Το έργο του Ίεζεκιήλ, πού άρχισε όταν έφαγε τò βιβλίο, αντιπροσωπεύει την παρουσίαση ενός μηνύματος πού θα άπορριφθει· αλλά ή άπόρριψη αυτή είναι ή άπόδειξη ότι μισούν τον Θεό και ότι έχουν πλέον συμπληρώσει πλήρως τò ποτήρι του δοκιμαστικού χρόνου τους.

Και μου είπε: Υιέ ανθρώπου, σε αποστέλλω προς τους υιούς του Ισραήλ, προς έθνος αποστατικόν, το οποίον αποστάτησε εναντίον μου· αυτοί και οι πατέρες αυτών παρήκουσαν εις εμέ έως και της ημέρας ταύτης. Διότι είναι τέκνα αναιδή και σκληρόκαρδα. Εγώ σε αποστέλλω προς αυτούς· και θέλεις ειπέ προς αυτούς: Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός. Και αυτοί, είτε ακούσουν είτε αρνηθούν να ακούσουν, (διότι είναι οίκος αποστατικός,) όμως θέλουν γνωρίσει ότι υπήρξε προφήτης μεταξύ αυτών. Ιεζεκιήλ 2:3–5.

Το έργο του Ιεζεκιήλ ήταν ως μαρτυρία εναντίον του λαού της πρώην διαθήκης, καθώς και του Χριστού προς τους φιλονείκους Ιουδαίους· και έτσι το μήνυμα του Ιεζεκιήλ είναι το τελικό προειδοποιητικό μήνυμα που δεσμεύει τον λαό της πρώην διαθήκης ως ζιζάνια σε δεμάτι, προορισμένο για τη φωτιά της καταστροφής.

«Κατόπιν είδα τον τρίτο άγγελο. Ο συνοδός μου άγγελος είπε: “Φοβερό είναι το έργο του. Δέος προκαλεί η αποστολή του. Είναι ο άγγελος που πρόκειται να διαχωρίσει το σιτάρι από τα ζιζάνια, και να σφραγίσει, ή να δέσει, το σιτάρι για την ουράνια αποθήκη. Αυτά τα πράγματα θα πρέπει να απορροφούν ολόκληρο τον νου, ολόκληρη την προσοχή.”» Early Writings, 118.

Το έργο που παριστάνεται με την κατανάλωση του μικρού βιβλίου αρχίζει όταν ο ισχυρός άγγελος καταβαίνει έχοντας στο χέρι του ένα μικρό βιβλίο. Στην ιστορία του πρώτου αγγέλου αυτό έλαβε χώρα στις 11 Αυγούστου 1840, και στην ιστορία του τρίτου αγγέλου έλαβε χώρα στις 11 Σεπτεμβρίου 2001. Αμφότερες αυτές οι ημερομηνίες αντιπροσωπεύουν εκπληρώσεις προφητειών που συνδέονται αντιστοίχως είτε με το Ισλάμ του δευτέρου αλίμονο είτε με το Ισλάμ του τρίτου αλίμονο. Γι' αυτό ο Ησαΐας, στο εικοστό δεύτερο κεφάλαιο, όταν περιγράφει την κρίση στην κοιλάδα της οράσεως για τους Φιλαδελφείς και τους Λαοδικείς, προσδιορίζει ότι οι Λαοδικείς, οι οποίοι ήταν ο εκλεκτός λαός του Προτεσταντισμού το 1840 και του Αντβεντισμού, που ήταν ο εκλεκτός λαός το 2001, ήσαν «δεδεμένοι από τους τοξότες». Οι τοξότες της βιβλικής προφητείας είναι το Ισλάμ, και όταν η όραση του Ισλάμ εκπληρώθηκε το 1840 και το 2001, ο πρότερος εκλεκτός λαός απέρριψε την προφητεία του Ισλάμ όπως παρουσιάστηκε από εκείνους που παριστάνονται από τον Ιεζεκιήλ. Εκεί, και τότε, εδέθησαν ως ζιζάνια. Το έργο του Ιεζεκιήλ ήταν να αφαιρέσει τον «μανδύα» που κάλυπτε «την αμαρτία τους», η οποία παριστάνεται από τον Ιησού ως μίσος προς τον Θεό.

Τὸ βάρος τῆς κοιλάδος τῆς ὀράσεως. Τί ἔχεις τώρα, ὥστε ἀνέβης ὄλη ἐπὶ τὰ δώματα; Σὺ ἡ πλήρης θορύβου, πόλις ταραχώδης, πόλις εὐφραιομένη· οἱ φονευθέντες σου δὲν ἐφονεύθησαν διὰ μαχαίρας, οὐδὲ ἀπέθανον ἐν πολέμῳ. Πάντες οἱ ἄρχοντές σου ἔφυγαν ὁμοῦ, ἐδέθησαν ὑπὸ τῶν τοξοτῶν· πάντες οἱ εὐρεθέντες ἐν σοὶ ἐδέθησαν ὁμοῦ, μολονότι εἶχαν φύγει μακράν. Ἡσαΐας 22:1–3.

Και ὁ Θεὸς ἦτο μετὰ τοῦ παιδίου [Ἰσμαήλ]· και ηυξήθη, και κατώκησεν ἐν τῇ ἐρήμῳ, και ἐγένετο τοξότης. Γένεσις 21:20.

Ὅπου δὲν ὑπάρχει ὄραση, ὁ λαὸς ἀφανίζεται· ἀλλ' ἐκεῖνος που τηρεῖ τὸν νόμο, μακάριος εἶναι. Παροιμία 29:18.

Ὁ Ἰερεμίας ἀντιπροσωπεύει ἐκείνους που ἔφαγαν τὸ βιβλίον ὅταν κατέβηκε ὁ ἰσχυρὸς ἄγγελος, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ φωτίσει τὴ γῆ με τὴ δόξα του, ἀλλὰ οἱ ὁποῖοι βίωσαν τὴν ἀπογοήτευση τῆς ἀποτυχημένης πρόβλεψης τοῦ 1843. Ὁ Ἰερεμίας ἐξετάζει προφητικῶς ἀν ὁ Θεὸς εἶχε ψευσθεῖ. Αὐτὴ ἡ ἀναφορά συνδέει τὸν Ἰερεμία με τὸ δεῦτερο κεφάλαιο τοῦ Ἀββακούμ.

Θα σταθῶ ἐπὶ τῆς σκοπιᾶς μου και θα στηθῶ ἐπάνω στον πύργον, και θα ἀγρυπνῶ για νὰ ἰδῶ τι θα λαλήσει πρὸς ἐμέ, και τι θα ἀποκριθῶ ὅταν ἐλεγχθῶ. Και ὁ Κύριος μου ἀπεκρίθη και εἶπε· Γράψον τὴν ὄρασιν και κάμε αὐτὴν σαφὴ ἐπάνω εἰς πινακίδα, ὥστε νὰ τρέχη ἐκεῖνος ὅστις ἀναγινώσκει αὐτήν. Διότι ἡ ὄρασις εἶναι ἐτι διὰ καιρὸν προσδιωρισμένον, ἀλλὰ ἐν τῷ τέλει θέλει λαλήσει και δὲν θέλει ψευσθεῖ· και ἀν βραδύνη, πρόσμενε αὐτήν· διότι βεβαίως θέλει ἐλθεῖ, δὲν θέλει βραδύνει. Ἰδοῦ, ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, ἥτις ἐπήρθη, δὲν εἶναι εὐθεία ἐν αὐτῷ· ἀλλ' ὁ δίκαιος θέλει ζῆσει διὰ τῆς πίστεώς αὐτοῦ. Ἀββακούμ 2:1–4.

Ὁ Ἰωάννης χρησιμοποιοῦντο για νὰ συμβολίσει ἐκείνους που βίωσαν τὴ γλυκύτητα και τὴν πικρὴ ἀπογοήτευση, ἀντιπροσωπεύοντας ὁλόκληρη τὴν ἱστορία ἀπὸ τῆς 11 Αὐγούστου 1840 ἕως τῆς 22 Οκτωβρίου 1844.

Και πῆγα πρὸς τὸν ἄγγελο και τοῦ εἶπα: Δώσε μου τὸ βιβλαρίδιο. Και μου εἶπε: Λάβε το και κατάφαγέ το· και θα πικράνει τὴν κοιλία σου, ἀλλὰ στο στόμα σου θα εἶναι γλυκὸ ὡς μέλι. Και ἔλαβα τὸ βιβλαρίδιο ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἀγγέλου και τὸ κατέφαγα· και ἦταν στο στόμα μου γλυκὸ ὡς μέλι· και καθὼς τὸ ἔφαγα, ἡ κοιλία μου ἐπικράνη. Ἀποκάλυψις 10:9, 10.

Ὁ Ἰεζεκιήλ ἀντιπροσωπεύει τὸ ἔργο τῆς παρουσίας τοῦ προφητικοῦ ἀγγέλματος που σφραγίζει τὸν πρῶνον ἐκλεκτὸ λαὸ, τὸ ὁποῖο ἄρχισε ὅταν ὁ ἄγγελος κατέβηκε στῆς 11 Αὐγούστου 1840 και στῆς 11 Σεπτεμβρίου 2001.

Ἀλλὰ συ, υἱὲ ἀνθρώπου, ἀκουσον ὅ,τι ἐγὼ λέγω πρὸς σε· μὴ γίνου ἀπειθής, καθὼς ἐκεῖνος ὁ οἶκος ὁ ἀπειθής· ἀνοιξον τὸ στόμα σου και φάγε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐγὼ δίδω εἰς σε. Και ὅταν εἶδον, ἰδοῦ, χεῖρ ἦτο ἀπεσταλμένη πρὸς ἐμέ· και ἰδοῦ, ἐν αὐτῇ ἦτο εἰλητάριον βιβλίου· και ἐξῆπλωσεν αὐτὸ ἐνώπιόν μου· και ἦτο γεγραμμένον ἐσῶθεν και ἐξῶθεν· και ἦσαν γεγραμμένα ἐν αὐτῷ θρήνοι και πένθος και οὐαί. Και εἶπε πρὸς ἐμέ· Υἱὲ ἀνθρώπου, φάγε ὅ,τι εὐρίσκεις· φάγε τούτο τὸ εἰλητάριον, και ὑπάγε, λάλησον πρὸς τὸν οἶκον Ἰσραήλ. Και ἤνοιξα τὸ στόμα μου, και με ἔκαμε νὰ φάγω τὸ εἰλητάριον ἐκεῖνο. Και εἶπε πρὸς ἐμέ· Υἱὲ ἀνθρώπου, κάμε τὴν κοιλίαν σου νὰ φάγη, και γέμισον τὰ σπλάγγνα σου ἀπὸ τούτο τὸ εἰλητάριον, τὸ ὁποῖον ἐγὼ δίδω εἰς σε. Τότε ἔφαγον αὐτὸ· και ἦτο ἐν τῷ στόματί μου γλυκὸ ὡς μέλι. Ἰεζεκιήλ 2:8–3:3.

Ο Ιερεμίας αντιπροσωπεύει την ιστορία από τις 11 Αυγούστου 1840 έως λίγο πριν από την Κραυγή του Μεσονυκτίου.

Ευρέθησαν οι λόγοι σου, και κατέφαγον αυτούς· και ο λόγος σου έγινε εις εμέ χαρά και αγαλλίασις της καρδίας μου· διότι εκλήθην με το όνομά σου, Κύριε Θεέ των δυνάμεων. Δεν εκάθισα εν τη συνάξει των εμπαικτών, ουδέ ηυφράνθην· εκάθισα μόνος εξαιτίας της χειρός σου· διότι με ενέπλησας αγανακτήσεως. Διά τι είναι ο πόνος μου παντοτεινός, και η πληγή μου ανίατος, η οποία αρνείται να ιαθή; Μήπως θα είσαι εις εμέ εντελώς ως ψεύστης, ως ύδατα τα οποία εκλείπουσιν; Διά τούτο ούτω λέγει ο Κύριος, Εάν επιστρέψης, τότε θέλω σε επαναφέρει, και θέλεις σταθή ενώπιόν μου· και εάν διαχωρίσης το τίμιον από του ευτελούς, θέλεις είσθαι ως το στόμα μου· αυτοί ας επιστρέψωσι προς σε, συ όμως μη επιστρέψης προς αυτούς. Και θέλω σε καταστήσει προς τον λαόν τούτον ως τείχος χάλκινον οχυρόν· και θέλουσι πολεμήσει εναντίον σου, αλλά δεν θέλουσι κατισχύσει εναντίον σου· διότι εγώ είμαι μετά σου διά να σε σώζω και να σε ελευθερώω, λέγει ο Κύριος. Και θέλω σε ελευθερώσει εκ της χειρός των πονηρών, και θέλω σε λυτρώσει εκ της χειρός των φοβερών. Ιερεμίας 15:16–21.

Ο Ιερεμίας αντιπροσωπεύει την παρούσα ιστορία και το μήνυμά μας. Το παρόν μήνυμα είναι το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, το οποίο αναπτύσσεται προοδευτικά στο σημείο κατά το οποίο ο λαός του Θεού, τον οποίο αντιπροσωπεύει ο Ιερεμίας, έχει «γεμίσει» με «αγανάκτηση», νομίζοντας ότι ο «πόνος» του θα ήταν «διαρκής» και το «τραύμα» του ανίατο, ένα τραύμα που δεν επρόκειτο ποτέ να θεραπευθεί. Έχουν αποχωρισθεί από τη «σύναξη των εμπαικτών». Δεν «χαίρονται» πλέον όπως άλλοτε, όταν πρωτοέφαγαν το βιβλίο και αυτό ήταν η «χαρά» της «καρδιάς» τους.

Αλλά υπάρχει συμβουλή δια τούς εύρισκομένους εις ταύτην τήν κατάστασιν. «Ἐάν επιστρέψης» καί ἐπίσης «ἐάν ἐξαγάγῃς τὸ τίμιον ἀπὸ τοῦ εὐτελοῦς», τότε ὁ Θεὸς θὰ επιστρέψῃ πρὸς αὐτούς. Ἐν τῷ Ἑβραϊκῷ, τὸ «θέλω σε επαναφέρει» ἐν τῷ χωρίῳ σημαίνει ὅτι ὁ Θεὸς θὰ επιστρέψῃ πρὸς αὐτούς, ἐάν αὐτοὶ επιστρέψουν πρὸς Αὐτόν.

Ἐποτάγητε, λοιπόν, εἰς τὸν Θεόν. Ἀντιστήτε εἰς τὸν διάβολον, καὶ θέλει φύγει ἀπὸ σᾶς. Ἐγγίσατε εἰς τὸν Θεόν, καὶ θέλει ἐγγίσει εἰς σᾶς. Καθαρίσατε τὰς χεῖράς σας, ἁμαρτωλοὶ, καὶ ἀγνίσατε τὰς καρδίας σας, δίψυχοι. Ταλαιπωρήσατε καὶ πενήθησατε καὶ κλαύσατε· ὁ γέλως σας ἄς μεταβληθῇ εἰς πένθος, καὶ ἡ χαρὰ σας εἰς κατήφειαν. Ταπεινώθητε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, καὶ αὐτὸς θέλει σᾶς ὑψώσει. Ἰακώβου 4:7–10.

Εάν πλησιάσουν τον Θεό, Εκείνος θα πλησιάσει αυτούς. Εάν πράξουν αυτά τα πράγματα, τότε θα «στέκονται ενώπιον» του Κυρίου και θα είναι το «στόμα» του Θεού. Περαιτέρω, νουθετεί τον Ιερεμία (εμάς) ότι θα καταστήσει τον λαό Του «οχυρωμένο χάλκινο τείχος» έναντι των «ασεβών» και κατόπιν οι «φοβεροί» θα εγείρουν πόλεμο εναντίον εκείνων που αντιπροσωπεύονται από τον Ιερεμία. Οι «ασεβείς» αποτελούν, στην αναπαράσταση του Δανιήλ, το ισοδύναμο των μορών παρθένων του Ματθαίου. Οι «φοβεροί» αντιπροσωπεύουν την τριπλή ένωση της σύγχρονης Βαβυλώνας κατά την κρίση του κυριακάτικου νόμου.

Και οι τρεις μαρτυρίες των προφητών αναφέρονται στην ίδια ιστορία, αλλά εξετάζουν τρεις διαφορετικές πτυχές της ίδιας ιστορίας. Ο Ιερεμίας αντιπροσωπεύει εκείνους που μόλις έχουν βιώσει την πρώτη απογοήτευση, αλλά δεν έχουν ακόμη φθάσει στο ορόσημο της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Σε αυτό το σημείο βρισκόμαστε από τις 18 Ιουλίου 2020. Το ερώτημα είναι αν θα επιστρέψουμε. Εάν το πράξουμε, θα «λαλήσουμε» εκ μέρους του Κυρίου ακριβώς κατά τον χρόνο που οι Ηνωμένες Πολιτείες «λαλούν» ως δράκων.

Η ιστορία που απεικονίζει ο Ιερεμίας είναι η δική μας παρούσα ιστορία, και είναι η ιστορία που παριστάνεται από τα τρία κρυμμένα ορόσημα μέσα στις επτά βροντές. Είναι επίσης η ιστορία μέσα στην οποία το χωρίο στον Ιωάννη τίθεται προφητικώς, διότι η έμφαση των τεσσάρων κεφαλαίων στον Ιωάννη είναι το έργο του Αγίου Πνεύματος στο να παρηγορεί τον Ιερεμία, ο οποίος διερωτάται αν έχει πιστέψει ένα ψεύδος και αν το μήνυμα που γεύθηκε τόσο γλυκό ήταν στην πραγματικότητα ύδατα αποτυχημένα.

Επομένως, ο Ιερεμίας αντιπροσωπεύει την ιστορία από την 11η Σεπτεμβρίου 2001 και εξής έως την 18η Ιουλίου 2020, όταν άρχισε ο χρόνος της καθυστέρησης, όπως παριστάνεται από τρεις και ήμισυ συμβολικές ημέρες κατόπιν. Όταν λέγω «συμβολικές», δεν αναφέρομαι σε χρονολογική πρόβλεψη. Λέγω ότι η 18η Ιουλίου 2020 είναι ο χρόνος κατά τον οποίο οι δύο μάρτυρες, η Αγία Γραφή και το Πνεύμα της Προφητείας, εφονεύθησαν και τα νεκρά σώματά τους αφέθησαν στην πλατεία επί τρεις και ήμισυ ημέρες, στην Αποκάλυψη ένδεκα.

Και θέλω δώσει δύναμιν εις τους δύο μάρτυράς μου, και θέλουσι προφητεύσει χιλίας διακοσίας εξήκοντα ημέρας, ενδεδυμένοι σάκκους. Ούτοι είναι αι δύο ελαίαι και αι δύο λυχνίαι, αι ιστάμεναι ενώπιον του Θεού της γης. Και εάν τις θέλη να βλάβη αυτούς, πυρ εξέρχεται εκ του στόματος αυτών και κατατρώγει τους εχθρούς αυτών· και εάν τις θέλη να βλάβη αυτούς, ούτω πρέπει να θανατωθή. Ούτοι έχουσι την εξουσίαν να κλείσωσι τον ουρανόν, διά να μη βρέχη βροχήν εν ταις ημέραις της προφητείας αυτών· και έχουσιν εξουσίαν επί των υδάτων να μεταστρέψωσιν αυτά εις αίμα, και να πατάξωσι την γην με πάσαν πληγήν, οσάκις εάν θελήσωσι. Και όταν τελειώσωσι τη μαρτυρίαν αυτών, το θηρίον το αναβαίνον εκ της αβύσσου θέλει κάμει πόλεμον μετ' αυτών, και θέλει νικήσει αυτούς και θανατώσει αυτούς. Και τα πτώματα αυτών θέλουσι κείσθαι επί της πλατείας της πόλεως της μεγάλης, ήτις πνευματικώς καλείται Σόδομα και Αίγυπτος, όπου και ο Κύριος ημών εσταυρώθη. Και εκ των λαών και φυλών και γλωσσών και εθνών θέλουσι βλέπει τα πτώματα αυτών τρεις ημέρας και ήμισυ, και δεν θέλουσιν αφήσει να τεθώσι τα πτώματα αυτών εις μνήματα. Και οι κατοικούντες επί της γης θέλουσι χαρεί επ' αυτοίς, και ευφρανθή, και θέλουσι πέμψει δώρα προς αλλήλους· διότι ούτοι οι δύο προφήται εβασάνιζον τους κατοικούντας επί της γης. Αποκάλυψις 11:3–10.

Η μαρτυρία που παρουσιάζεται μέσω της καταστάσεως του Ιερεμία τοποθετείται μετά την απογοήτευση, αλλά πριν από την Κραυγή του Μεσονυκτίου. Ο Ιερεμίας έπρεπε να επιστρέψει προτού μπορέσει να γίνει η φωνή του αγγέλματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Αυτή είναι η κατάστασή μας σήμερα. Αυτή είναι επίσης η ιστορική περίσταση των τεσσάρων κεφαλαίων στο κατά Ιωάννην που εξετάζουμε, και είναι επίσης η ιστορία που αντιπροσωπεύεται από την κρυμμένη ιστορία μέσα στους επτά βροντές.

Εάν εξετάσουμε το φως που συνδέεται με τον «Παράκλητο» στην τετρακέφαλη μαρτυρία του Ιωάννη, βρίσκουμε άφθονα τεκμήρια για να αναγνωρίσουμε ότι η αφήγηση αφορά την 18η Ιουλίου 2020, την απογοήτευση και τον καιρό της καθυστέρησης, το μήνυμα της Μεσονυκτίου Κραυγής το οποίο αποσφραγίζεται, και την επερχόμενη κρίση του νόμου της Κυριακής. Τα κεφάλαια οικοδομούν επάνω στην προφητική δομή της κρυμμένης ιστορίας.

Εάν πρόκειται να είμαστε ως το στόμα του Θεού στην κρίση που σύντομα έρχεται, το έργο μας τώρα είναι να «εκφέρουμε το πολύτιμο από το ευτελές», ή, όπως ο Ιάκωβος προσδιορίζει το ίδιο έργο, να «καθαρίσατε τας χείρας σας, αμαρτωλοί, και αγνίσατε τας καρδίας σας, δίψυχοι. Ταλαιπωρήσατε εαυτούς και πενήθησατε και κλαύσατε· ο γέλως σας ας μεταστραφή εις πένθος, και η χαρά σας εις κατήφειαν. Ταπεινώθητε ενώπιον του Κυρίου, και θέλει σας υψώσει» ως λάβαρο στο εγγύς μέλλον.

Και θέλει υψώσει σημείον εις τα έθνη, και θέλει συνάξει τους εκβληθέντας του Ισραήλ, και θέλει επισυνάξει τους διεσπαρμένους του Ιούδα εκ των τεσσάρων άκρων της γης. Ησαΐας 11:12.

Θα ολοκληρώσουμε την εξέταση αυτών των τεσσάρων κεφαλαίων στο επόμενο άρθρο.